

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 3. De vitiis fidei contrariis, & specialiter de pura Infidelitate,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

CAP. III.

De vitio fidei contrariis, & specialiter de pura infidelitate.

SUMMARIUM.

- 34 Infidelitatis diuisio in puram, & mixtam: quodque infidelitas trifariam accipi possit, negatiue, priuatiue, & contrarie.
- 35 Infidelitatis tum pure tum mixte diuisio.
- 36 De Gentilismo, & Iudaismo.
- 37 In quibus prohibeantur Christiani communicare cum infidelibus.
- 38 De mercimonio cum infidelibus prohibito fidelibus.
- 39 De communicatione cum israhel in bello gerendo.

34. **O**MNIA vitia fidei contraria generali infidelitatis nomine comprehenduntur, quæ duplex est: vna pura, eorum qui fidei carent, quia nunquam illam susceperunt: altera mixta, eorum qui fidem antea susceptam deseruerunt. Atque pura infidelitas (de qua late disserunt D. Thom. & ipsius interpretes Caiet. Banes & Gregor. à Valentia 2. 2. quæst. 10. & Summularij in verbo Infidelitas, trifariam sumitur: primo pure negatiue, pro carentia fidei in eo qui nihil vnquam de illa audiuit: siue sit puer siue adultus: quo modo non est peccatum, vt D. Thom. loco cit. art. 1. expressit: & aduersus Adrianum confirmat Gregorius à Valent. disputat. 1. quæstion. 10. puncto primo: sed est pœna peccati originalis: & in adultis plerumque, peccati etiam actualis. Quæ tamen à regno cœlorum excludit hoc nomine quod ingressus ad illud non pateat sine fide in Christum: vt luculenter ostendunt quæ idem Gregorius habet in præced. quæst. 2. puncto 4. Nobis sufficit impossibile esse sine fide placere Deo] ad Hebr. 11. ea que in Christum: quia non est in alio aliquo salus, &c. Act. cap. 4.

Secundo infidelitas sumitur priuatiue pro carentia fidei in eo qui cum possit hanc habere audiendo prædicationem Euangelij, id negligit. Quo modo locum habere potest tantum in adultis, estque græte peccatum, de quo Dominus Ioan. 15. Si non venissem & locutus non fuisset, peccatum non haberent] nempe infidelitatis commissum non credendo, vt D. August. tract. 89. in Ioan. interpretatur.

Tertio, sumitur contrarie pro vitiosa quadam qualitate in eo qui caret fide, iam satis sibi manifestata: quia illam suscipere non vult: eamve contemnit ac respuit. Quod etiam peccatum graue esse, patet per illud Ioan. 3. Qui non credit, iam iudicatus est, [& illud Mar. vii. Qui vero non crediderit condemnabitur.] Est autem in intellectu tanquam in subiecto quemadmodum ipsa fides: sed tamen dependenter à voluntate hoc nomine, quod ea recusat intellectum in obsequium Christi captiuare ad asserendum interiori instinctui diuino, & externæ prædicationi Euangelij: prout necessarium est ad credendum supernaturaliter, religionis Christianæ mysteria. Cuius reculationis propria radix, causaque est superbia.

35. Porro duæ distinguuntur species pure infidelitatis Gentilismus & Iudaismus. Gentilismi nomine autem comprehenduntur superstitiones veræ fidei contrariæ, in iis qui fidem ipsam nulla vnquam ratione susceperunt: quales sunt nostro tempore superstitiones Mahometanorum, & idololatrarum, qui adhuc apud Indos visuntur. Nomine vero Iudaismi significatur infidelitas Iudeorum: qui cum fidem Christi susceperint in figura, eam in veritate, neque ipsa suscipere contemnunt ac renuunt. Duæ autem constituuntur species infidelitatis mixtæ: nempe hæresis, qua quis fidem semel susceptam partim retinet, partim reuicit: & apostasia, qua quis totam fidem semel susceptam, penitus reuicit ac deserit. De quibus omnibus sigillatim dicendum est: in reliqua quidem parte huius capituli, de Gentilismo, & Iudaismo: de cæteris in duobus sequentibus capitulis.

De Gentilismo & Iudaismo.

SECTIO VNICA.

36. **H**ic pro iudicio de peccatis nobis proposito vnum tantum occurrit tractandum; quatenus scilicet conuersatio cum infidelibus sit vel non sit Christianis licita: nam cætera non faciunt ad Penitentis examen in foro penitentiali. Igitur conuersationem cum infidelibus generaliter prohibetur Christianis, per illud 2. ad Corinth. c. 6. Nolite iugum ducere cum infidelibus] itemque illud: Quæ pars fidelis cum infidelibus?

37. In particulari vero prohibetur primo communicatio fidelium cum infidelibus in iis que spectant ad falsum ipsorum cultum & religionem: vt donationem vel venditionem vel commodationem eorum quibus vtantur in suis sacrificiis: vel adificationem fauorum, vbi suos ritus exerceant. Patet ex eo, quod tale quid sit cooperari infidelitati ipsorum, ideoque sit plane illicitum: nisi absit omnis intentio mala, & ad rationabilis causa ob aliquam necessitatem ex parte fidelis: qui tunc in re alias indifferenti excusabitur: iuxta Syluestri doctrinam in verbo Infidelitas quæst. 4. Cui Gregorius à Valent. subscribit 2. 2. disput. 1. quæst. 10. puncto 5. Et confirmatur à pari exceptione licita mutui ab viturario: de qua postea libr. 23. num. 100. & aliorum sequet.

Prohibetur secundo, matrimonium fidelis cum infidelis: cap. Caut. 28. quæst. 1. Prohibetur tertio subiectio aut ritmia familiaritas fidelium cum infidelibus: cap. Nulla, distinct. 54. Quod similiter dicendum est de omni conuersatione, etiam humana fidelium cum infidelibus ex qua derogetur fidei, vel nascatur periculum subuersionis ipsorum fidelium, aut scandalum pufillorum: quando quidem iure diuino talia sunt euitanda. Secus est, si fideles qui firmi sunt in fide, conuersentur cum infidelibus propter eorum bonum: nempe vt eos ad fidem conuertant prout docet D. Thom. 2. 2. quæst. 10. art. 9.

38. Prohibetur demum mercimonium cum infidelibus: idque sub pœna excommunicationis: si mercimonium sit armorum quibus oppugnent Christianos, quorum sunt hostes, & cum quibus bellum gerunt, vt solent Turcæ & Saraceni: quod habetur ex cap. Ita quorumdam, cap. Significauit, cap. Quod olim, & cap. Ad liberandam De Iudæis: atque ex Extrauaganti Ioann. 22. eod. tit. & ex Extrauaganti prima inter communes, eodem quoque titulo. Quæ excommunicatio hodie reseruata est Summo Pontifici in Bulla Cœnæ Domini: quam suo loco in præcedenti lib. 9. c. 18. exposuimus.

39. Aduerte vero, quod etsi in eam tantum incurrant ferentes arma ad Turcas & Saracenos, qui cum Christianis bellum gerunt: grauius tamen peccare illos qui in eadem quoocumque modo auxilium ferunt in bellis contra Christianos: non vero si in bellis iustis contra alios infideles. Nam licitum esse in illis auxilium ferre ipsis, habetur ex cap. Si dominus, & cap. Iulianus 11. quæst. 3. vt & licitum esse auxilio ipsorum vri in bello iusto (nisi obster scandalum) colligitur ex libr. 1. Machab. cap. 8. vbi Machabæi iniierunt fœdus cum Romanis gentilibus, promittentes se illis auxiliarios in bello: idem ab illis vicissim postulantes. Alia quæ de infidelibus traduntur tanquam remota ab instituto nostro, relinquemus scholasticis Theologis: vt quod non sint armis ad fidem compellendi, sed tantum prædicatione: nec eis inuitis filij ipsorum quando sunt adhuc sub eorum cura, sint baptizandi: quod ritus illorum si legi nature non repugnent possint tolerari, vt facilius ea Christianorum tolerantia, ad fidem complectendam inducantur: quodque possint eadem de causa habitare inter Christianos, nec facile expelli debeant, nisi alios subuertere nitantur: nec offendendi sint à

Christianis in persona aut rebus suis, abque Iudicis sententia.